

KÜLDETÉS

2018. április

▪ A Kárpátaljai Református Egyház lapja ▪ XXVI. évf. 4. szám

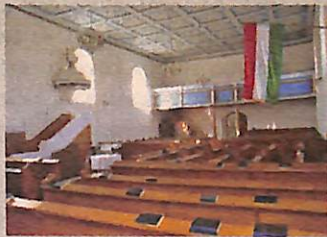
„Dicsértessék, Uram, örökké szent neved, hogy ez ideiglen gondomat viselted. Méltatlanságomat, Úr Isten, nem nézed, hogy eddig megtartál, hála legyen néked.” (MRÉ 351/1)

A tartalomról

A Verbóci Református Egyházközség

Verbóc a történelmi Ugocsa vármegye, illetve a mai Nagyszőlősi járás egyik magyarlakta települése, mely Feketepatak és Egres községek között terül el. A helyi református gyülekezet jelenleg 840 tagot számlál.

Részletek a 7. oldalon

A templom- és közösségépítő

Szűtor Jenő, a Beregszászi Református Egyházközség lelkipásztora meghatározó egyénisége volt Beregszásznak az 1920–1951 között eltelt három évtizedben. A legnehezebb időkben is építő volt a szó minden értelmében.

Részletek a 8. oldalon

Csendesdélután Ráton

Március 18-án a Ráti Református Egyházközség szervezésében ismét létrejött a kiskörzeti találkozó, amelyre a környező falvak híveit is nagy szeretettel várták. Csendesdélutánunk alapigéje a tékozló fiúról szóló példázat volt.

Részletek a 9. oldalon

Amíg hisszük a jót

A Salánki Református Egyházközségben immár hagyománnyá vált, hogy virágvasárnap a templomot különleges virágdíszbe öltöztetik a konfirmandusok. Idén vendégük volt Sasvári Sándor színművész is.

Részletek a 10. oldalon

Nőszövetségi csendesnap

Szőlősgyulán idén március 17-én rendezték meg a tavaszi nőszövetségi csendesnapot. Az előző évekhez hasonlóan ismét nemzetközivé vált: eljött a Nyírkáti Református Egyházközség gyülekezeti csoportja is.

Részletek a 12. oldalon

Evangelizációs hét Izsnyétén

Az Izsnyéti Református Egyházközségben március 19–23. között id. Pocsai Sándor, a csongori Bethesda Szenvédegybetegek Mentő Misszió vezető lelkésze evangelizált, majd március 25-én missziós délutánra került sor.

Részletek a 12. oldalon

Testvért szeretnék!

Egy testvér megosztja veled a tegnapi emlékeit, a ma örömeit, és a holnap reményeit!

„...aki szereti Istent, szeresse a testvérét is.”

1 János 4, 21

A Kárpátaljai Református Egyház 2017-ben, a reformáció 500. évében – a hit oltalma alatt – meghirdette a Reformáció Gyermekei programot. Ez idén tovább folytatódik a Testvért szeretnék programmal, hogy egyre gyarapodjon magyar református közösségünk.

Ez a program egyébként az idősebb generációra is kiterjed, hogy ne legyenek magányos öregek, hanem lelki testvérekre találjanak gyülekezeteikben. (Részletek a 4. oldalon)

Alapigénk felteszi számunkra azt a kérdést, hogy megvetjük-e Isten jóságának, elnézésének és türelmének gazdagságát. Ebből a kérdésből kiderül, hogy Isten bővelkedik jóságban, elnézésben és türelmében.

Mit is jelent az Isten jósága? Isten jóságát az Ő legfontosabb tulajdonságán keresztül, az Ő szeretetén keresztül szeretném bemutatni. Hiszen az, hogy Isten jó vagy jóságos, ez azt is jelenti, hogy Ő szerető szívű, szeretetben gazdag Isten. Az 1 János 4, 8-ban olvassuk, hogy: „Isten szeretet”. Az emberi ész számára felfoghatatlan módon szeret bennünket, hiszen feláldozta értünk az Ő fiát. A János 15, 13-ban olvassuk, hogy: „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja a barátaiért”. A Jézus Krisztus szereteténél nincs nagyobb szeretet a világon, hiszen fel tudta áldozni az életét a mi életünkért. Nemcsak a barátaiért, hanem az ellenségeiért is meg tudott halni.

Jézus Krisztus szeretetéből fakad az, hogy Ő együtt érző volt másokkal szemben. Ő mindig megszánta és együtt érzett a bajban lévő emberekkel. Így tudott könyörületesen megállni a vak Bartimeus mellett, a gadarai megszállott mellett és a vérfolyásos asszony mellett is. Róla elmondható, hogy

Halász Dezső ▪

Megvted-e az Ő jóságát?

„Vagy megvted jóságának, elnézésének és türelmének gazdagságát, és nem veszed tudomásul, hogy téged az Isten jósága megtérésre ösztönöz?” (Róm 2, 4)

együtt tudott örülni az örülől, és együtt tudott sírni a síróval. Rá ma is igaz, hogy együtt érez velünk, akár bánat, akár öröm legyen az életünkben.

Egy kis történetben olvastam, hogy egy férfi a második világ-háborúban súlyos sérüléseket szenvedett, és mind a két lábát amputálni kellett. A háború után Budapesten az Üllői úton ült egy kis faládjában, a nyakában egy tábla volt, amire ez volt írva: „Képzeld magad az én helyzetembe!” Jézus Krisztusról elmondható, hogy beleképzelte magát mások helyzetébe, de vajon mennyire igaz ez ránk?! Vajon mi mennyire tudjuk beleképezni magunkat mások helyzetébe?

A Megváltó szeretete nem ismer korlátokat, egyformán árad minden emberre. Nála nincsen személyválogatás.

Isten nemcsak jóságban és szeretetben bővelkedik, hanem elnézésben és türelmében is. Isten elnézését és türelmét láthatjuk abban, hogy Ő nem bánik velünk bűneink szerint. Róla

tudjuk, hogy nem gyönyörködik a bűnös ember halálában, hanem azt akarja, hogy megtérjen és éljen. Isten türelme és elnézése csak egy ideig tart, és ezzel nem szabad visszaélnünk, mert a kegyelmi idő lejár. Az írásmagyarázó állítása szerint Nőé idejében körülbelül 100 évig épült a bárka, ebben az időben ennyi volt a kegyelmi idő. A Jónás történetében azt olvassuk, hogy a ninivei embereknek 40 napot adott Isten a megtérésre. Hálát adhatunk Istennek, hogy számunkra még ma is tart a kegyelmi idő és ez azt jelenti, hogy lehet Hozzá menni, lehet Hozzá térni és Benne bízni. A 2Péter 3, 9-ben így olvassuk az Isten türelméről: „Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen”.

Hálát adhatunk Istennek az Ő nagy türelméért!

Folytatás a 2. oldalon

A Verbőci Református Egyházközség rövid története

Verbőc a történelmi Ugocsa vármegye, illetve a mai Nagyszőlősi járás egyik magyarlakta települése, mely Feketepatak és Egres községek között terül el, 14 km-re a járási székhelytől. A 2001-es népszámlálási adatok alapján a falu lakossága 1206 fő, ebből 1088 vallja magát magyar nemzetiségűnek. A helyi református egyház jelenleg 840 tagot számlál.

A legkorábbi említések a faluban lévő egyházközségről a XVI. századból valók, miszerint 1577-ben az eklézsia lelképásztora Somogyi Benedek volt. Azonban a XVIII. század végéig nagyon kevés és hiányos írásos adat maradt fenn a gyülekezetéről. Egy 1889. augusztus 18-án kelt presbitériumi jegyzőkönyv utalást tesz ugyan arra, hogy a verbőci gyülekezet már az 1600-as évek elejétől anyagyházként működött, de lelkészeinek névsora csak 1776-tól követhető nyomon folyamatosan. Napjainkra is fennmaradt legrégebbi presbitériumi jegyzőkönyve 1833-tól van vezetve. 1779. április 14-től vezetett anyakönyvei megmaradtak ugyan, de ezeket a gyülekezet 1947-ben kénytelen volt beszolgáltatni az állam számára. Az 1808/09. évi egyházlátogatási jegyzőkönyvek említést tesznek a gyülekezet akkori templomáról, mely „köből vagy, és igen régi”. Ugyaninnen megtudhatjuk azt is, hogy az egyházközség két haranggal rendelkezett: az egyiket 1784-ben, a másikat 1793-ban öntötték. A mostani, nyugat-kelet irányba épült, 285 férőhelyes kőtemplom alapkövét 1826. május 28-án tették le, ami 1844-re készült el. Orgonáját, amit ma is használ a gyülekezet, 1887-ben készítette Váradi Sándor, ároktői orgonamester. Jelenleg is két harangja van a templomnak, amelyeket közadakozásból öntetett a gyülekezet 1926-ban és 1932-ben Egry Ferenc kisgyőci harangöntő mesterrel. A gyülekezet legkésőbb a XVIII. század végétől elemi iskolát is működtetett, első ismert tanítójának nevét 1798-ban említik a források. Mindezekből látható, hogy a tárgyalt egyházközség évszázadokra visszatekintő református múlttal rendelkezik. Lényeges ez abból a szempontból, hogy az Istenbe vetett hitre és ezekre az erős gyökerekre támaszkodva a gyülekezet a XX. század második felében képes volt kiállni azokat a megpróbáltatásokat, melyek a szovjet ateista politika velejárói voltak.

A szovjet csapatok 1944 októberében bevonultak Kárpátalja területére, s röviddel ezután elkezdődött a térségben a kommunista uralom kiépítése. Az ateista ideológiát valló hatalom lépése egyértelműen kihatással voltak a helyi egyházakra, felekezetektől függetlenül. A verbőci református gyülekezet sem volt ez alól kivétel. Mivel 1944 novemberében a község 18–50 év közötti férfilakosságát elhurcolták az úgynevezett „háromnapi munkára”, amiből többéves la-

gerfogság lett (ez megközelítőleg 70–80 felnőtt férfit jelentett), instabillá vált a gyülekezet irányítása. Az 1945. február 18-ai összehívott gyűlésen mindössze három presbiter volt jelen – a presbitérium többi tagja a gondnokkal, Dicső Bélával együtt munkatáborban volt, így kénytelenek voltak helyettes gondnokot választani Szennyes Zsigmond személyében, s mikor nyilvánvaló lett, hogy hiába várnak az elhurcolt férfiak visszatérésére, halaszthatatlanná vált a lecsökkent létszámú presbitérium kibővítése. Időközben Kárpátalja szerte megtörtént az egyház és az iskola különválasztása. Erre vonatkozóan 1945. április 29-én Kárpátontúli Ukrajna Néptanácsa dekrétumot adott ki, melynek értelmében minden tanintézetet államinak nyilvánítottak, s a pedagógusok is állami alkalmazottakká váltak. A verbőci egyházközség iskolájának államosításával kapcsolatban hallgatnak a presbitériumi jegyzőkönyvek: 1944. augusztus 30-án tartott presbitériumi gyűlésen megválasztásra került Székely Lajos tanító, 1945. március 24-én még a tanítói föld bérügyével kapcsolatban felmerült gondokat tárgyalják, de ezt követően nincs több említés sem az iskoláról, sem a tanító bérezéséről. Ez arra enged következtetni, hogy 1945 szeptemberétől a fent említett határozat értelmében már Verbőcön sem az egyház felügyelete alatt zajlott az oktatás. A továbbiakban az egyház gazdasági helyzete is súlyosan megromlott. Kezdődött azzal, hogy a családok lágerben való tartózkodása azt vonja maga után, hogy a gyülekezeti tagok is anyagi gondokkal küzdve, egyre nehezebben tudtak hozzájárulni az egyház fenntartásához. Tovább súlyosbította a helyzetet az egyházi földek állami tulajdonba vétele: Csík József lelképásztor az 1946. október 6-án tartott presbitériumi gyűlésen bejelentette, hogy az egyház vagyonát az állam elvette, s csupán 0.15 ha föld használatát engedte meg. A presbitérium csak tudomásul vehette a tény, de az ügygel kapcsolatos bármilyen lépést feleslegesnek ítélt meg, látva azt, hogy mindegyik gyülekezetben hasonló állami intézkedések mentek végbe. Ettől kezdve az egyházközség egyetlen bevételi forrása a hívek adakozókedvessége maradt. 1947 augusztusában Csík József, aki 1941 óta volt lelkész Verbőcön, másik egyházmegyében vállalt szolgálatot. Ettől kezdve Szabó Elemér lett a beszolgáló lelkész 1956-ig Verbőcön, aki a szomszédos Feketepataki megválasztott pásztor volt. Időközben egyre fokozódott a gyülekezetekre gyakorolt nyomás: az állam nem elégedett meg az egyházi ingatlanok (parókiák, imatermek, iskola-

épületek) szekularizációjával, saját tulajdonának tekintette még a templom épületét is, amit az egyház ugyan bérbe vehetett, bizonyos kikötések mellett. Bérleti díjat nem fizettek érte, azonban adózni kellett utána az állam irányába, s bármilyen munkálatot az épületen csak az állam jóváhagyásával lehetett végezni. Erről minden gyülekezet szerződést kötött az állammal, mely azt is magába foglalta, hogy az épület karbantartása az egyházközség feladata, ennek elmulasztása esetén az állam jogot formálhatott a templom bezárására, illetve a működési engedély megtagadására. Emiatt minden egyházközség fokozott figyelmet fordított arra, hogy templomának állapota megfelelő legyen. Nem volt ez másként a verbőci gyülekezetnél sem: rendszeres felújításokat, javításokat végeztek az épületen, amit a gondnoki napló kiadási tételei is bizonyítanak. Ennek ellenére a verbőci református templom egyike lett azoknak Kárpátalján, amelytől a hrucsovi éra idején a szovjet hatóságok megvonták a működési engedélyt, majd pedig levették az állami nyilvántartásból. A több évszázados református múlttal rendelkező színmagyar közösségnek huszonnyolc éven át kellett nélkülöznie a lelkészi szolgálatot saját, de az állam által kisajátított templomában. Amikor a gyülekezet 1961-ben nem lett regisztrálva, állami részről ez a lépés nem lett hivatalosan, írásban megindokolva, szóban pedig olyan helyt nem álló okokat hoztak fel, hogy veszélyes az épület állapota, vagy hogy nem látogatják a hívek templomot. Az épület ekkor még nem lett teljesen bezárva: a hívek bejárhattak vasárnap és ünnepnapokon énekelni, imádkozni, lelkész viszont nem szolgálhatott benne. A gyülekezet tagjai számára egyházi szertartásokon való részvételre (istentisztelet, keresztesítés, esketés) a szomszédos Feketepatakon volt lehetőség, mely községgel Verbőc egy igazgatási egységet alkotott. Az állam az eredeti funkciójától megfosztott épületet több ízben is megpróbálta különböző célokra átalakítani: iskolai tornatermet, raktárt, muzsika- vagy orgonatermet akart belőle kreálni, mindannyiszor sikertelenül: a lakosság ellenállása megghiúsította ezeket a törekvéseket. A gyülekezet nem nyugodott bele templomának elvesztésébe: a megfélemlítésektől és büntetésektől sem riadva vissza, folyamatosan kérvényezték annak újbóli megnyitását, 1983-ban pedig egy háromtagú küldöttsége a gyülekezetnek egyenesen Moszkvába utazott, hogy személyesen a vallásügyi minisztertől kérjék a templom újraregisztrálását. A protestáns egyházak képviselőjéig sikerült

eljutniuk, aki ígérekkel biztatta őket, melyek azonban üresnek bizonyultak. Még ugyanez év áprilisában a templomot teljesen levetették a nyilvántartásból, ajtaját

változások következtében újra lehetővé vált az istentiszteletek (immár helyben való) zavartalan látogatása, megindulhatott a hitoktatás és a konfirmációra való felkészítés, bibliatanulmányozó körök alakulhattak, ismét elérhetővé vált a vallásos irodalom, ifjúsági körök szerveződhetek, a fiatalok hitmélyítő táborokban vehettek részt. Nagy volt és a mai napig nagy az ér-

kulcsra zárták, csak a harang szólhatott temetések alkalmával. A hatóságok nem értesítették a bezárásról a gyülekezetet, a hívek csak közvetve szereztek tudomást róla. Hat éven át teljesen zárva volt az épület, névleg ugyan orgonateremként funkcionált, de soha egyetlen előadás sem volt benne. Amikor változás állt be a szovjet egyházpolitikában, a bezárt református templomok közül a verbőci nyithatta meg elsőként ajtaját. A templomot a hívek 1989 január végén kapták vissza, a gyülekezet lelkésze a Feketepatakon szolgáló Homoki Gábor lett. Időközben kisegítő lelkészként volt mellette Verbőcön György Horváth László Magyarországról, Szőke László Erdélyből. 1997. október 1. – 1998. július 1. között Tegze Lóránt végezte a segédlelkészi szolgálatot. 1998-tól ismét Homoki Gábor állt az egyházközség élén. Jelenlegi lelkésze a beregújfalui születésű Molnár Zsolt, aki 2002. októbertől szolgál a gyülekezetben.

Mikor sok évi aszály után esőt kap a szomszédos föld – talán így jellemezhető az elmúlt évtizedek gyülekezeti élete Verbőcön. A templom megnyitása és egyúttal a hatalmi rendszerben végbemenő

deklődés ezen alkalmak iránt a gyülekezetben, amelyek az egyházközség hosszú évekig nélkülözni kényszerült hitéletének táplálékul, megerősödéséül szolgálnak napjainkban is. A Verbőci Református Gyülekezet tehát él. S ha nehézség, megpróbáltatás éri, ott van a fiak számára atyáik példája: miként tud a hit hegyeket megmozgatni, esetükben bezárt templomajtókat megnyitni. Mi pedig Verbőc példáján is láthatjuk: a szovjet hatalom bármilyen erőteljesen lépett fel a vallással, az egyházzal, a hittel szemben – minden lehetséges módon törekedve annak visszaszorítására, elpusztítására – nem járt sikerrel, a társadalomban élt és él ma is az őseik hitéhez való mély, őszinte ragaszkodás, mely által akár emberi mércével mérve nagy tettek véghez vitelére is képesekké válnak.

Székely Marianna
Narancsik Imre Kutatói Műhely

Középpontban a család

Evangelizációs esték és nőszövetségi csendesnap Szőlősgyulán

Talán már közhelynek számít ez a kifejezés, de napjainkban különösen nehéz terhek nehezdednek a családok életére. Ez a megnövekedett terhelés betudható a klasszikus családszerkezet átalakulásának, a családtagok közötti érzelmi és fizikai távolság növekedésének, valamint annak, hogy a gyermekek életében és személyiségében fokozatosan jelentkeznek a szülők külföldi munkavállalásának negatív lecsapódása.

Mindezeket a folyamatokat és tüneteket megfigyelhetjük a legtöbb közösségben és gyülekezetben Kárpátalján, Szőlősgyulán mi is a bőrünkön érezzük a családok változását. Ezért is döntöttünk úgy, hogy 2018-ban kiemelt figyelmet fordítunk a családok állapotára és támogatására. Elsősorban keresztyéni, igei bátorítással és támogatással, de programokkal is szeretnénk odaállni a különböző élethelyzetben lévő családok mellé, segítve és támogatva őket.

Ennek a programsorozatnak egyik kiemelt alkalma volt evangelizációs hetünk 2018. március 12. és 16. között. Nagy öröm-

mel fogadtuk ezen a héten Dénes Elemér huszti lelkipásztort, aki részben szőlősgyulai származású, így valamennyire „hazai pályát” vállalt, amikor eljött közénk. Ráadásul estéről estére aktuális igei üzenettel készült, amikor Ábrahám családjáról beszélt. Alkalomról alkalomra, ahogy az igehirdető végigvezetett bennünk Ábrahám és családja történetén, láthattuk, milyen családi örökséggel érkezik Ábrahám Isten elhívásához, hogyan szerepel Ábrahám férjként, apaként és családfőként az élet viharai és kísértéseiben, végül pedig hogyan ér célba Ábrahám Istennel.

Az ősatya történetét nagy érdeklődéssel követte a gyülekezet,

különösen azért is, mert egy olyan ember tolmácsolta Isten Igéjét, akit kicsit magának érzett minden gyülekezeti tag. Minden estén énektanulással zártuk az alkalmakat, népdalcsokrokat tanultunk meg és gyakoroltunk be. A csütörtöki nap, március 15-e különleges volt a héten belül is, mivel ezen az estén szolgált gyülekezetünk énekkara és egy verset is meghallgathattunk nemzeti ünnepünk alkalmából. A hét végét hagyományosan egy közös vacsorával zárta a presbitérium és a szolgálattevők.

Ez az evangelizációs hetünk felkészített egy nagyobb erőpróba minket, amikor is Isten kegyelméből ismét megrendezhettük tavaszi

nőszövetségi napunkat, március 17-én. Az előző évekhez hasonlóan ismét nemzetközi csendesnapot szerveztünk. Nagy örömeinkre meglátogattak bennünket a Nyírkáti Református Egyházközségből egy gyülekezeti csapat.

A csendesnap délelőtti tíz órától délután négy óráig tartott, programja ismét csak változatos volt. Először Nagy Zita hitoktató köszöntötte a gyülekezetet, amely Kárpátalja minden részéből sereglett össze. A nőszövetség nevében elhangzott köszöntést követte a Magyarországi Református Nőszövetség köszöntője, majd énekekkel folytattuk a napot. A kezdő áhítatot Laskoti Réka segédlelkész tartotta a Mt 22, 34-40 alapján. Ezt követően meghallgattuk özv. Oroszi Pálné biznyságtételét és előadását a családról és Isten vezetéséről a családban. Ezt követően köszöntötte a gyülekezetet Máramaros-Ugocsa Egyházmegye vezetőségének nevében Seres János lelkipásztor, majd meghallgattuk a délelőtti további szolgálattevőit: a hozzánk messziről érkezett cigány testvéreket, akik énekekkel szolgáltak.

A testvérek, akik Kisdobronya, Tiszaágytelek és Dimicső gyülekezeteiből érkeztek, szívből adták át biznyságtételüket, amely célba talált a hallgatóság szívében. Jó volt hallgatni azokat az énekeket, amelyek a cigányság hitének talaján fogantak és fejlődtek ki, illetve együtt énekelni azokat a dalokat, amiket mi is ismertünk. Az énekszolgálat után Balog Sándor lelkipásztor tett biznyságot közöttünk, majd csatlakozott mellé felesége, Ildikó is. Jó volt látni gyakorlatban, hogyan támogathatják és biztathatják egymást a házastársak a szolgálatban

és a biznyságtételben, illetve hogyan tud egy családban munkálkodni Isten.

Az ebédszünetben a résztvevők ismét megismerkedhettek a szőlősgyulai házigazdák szívélyességével és ügyességével, mivel a rendezvénysátrak alatt álló asztalokon egymást érték a sütemények, és a kínáló fiatalok senkit sem hagytak töltött káposzta nélkül.

Az ebéd és a kötetlen beszélgetések után a délutáni órákban meghallgattuk a gyulai nőszövetség énekkarának szolgálatát, majd egy verses buzditást. Előadással szolgált közöttünk Kádár Jenő volt gyulai lelkipásztor és felesége, Kádár Csilla, akik szintén az istenfélő családról beszéltek. Ezután Peleskei Béla lelkipásztor szövegezte a gyülekezethez, majd Nagy Zita összegezte a napunkat. Alkalmunk végén nemzeti imádságunkat, a Himnuszot énekeltek el.

A regisztrációs adatok alapján háromszázötven résztvevő tartott velünk ezen a napon, így reményünk van, hogy a nap üzenetei, ha nem is háromszázötven családban, de sokban megfoghatnak és tovább élhetnek. Isten iránti hálával köszönjük minden résztvevőnek azt, hogy ellátogattak hozzánk, illetve minden adakozónak, hogy támogattak minket adományaikkal. Kívánjuk, újuljanak meg családjaik Isten és egymás szeretetében. Szeretettel várjuk azokat a nőtestvéreket is a következő évi alkalmunkra, akik idén nem tudtak részt venni a csendesnapon. Imádkozzunk családjaikért!

Laskoti Zoltán lelkipásztor

Jöjjetek énhozzám mindnyájan...

E hívás Jézus Krisztustól hangzik minden ember felé. Hívta az újszövetség emberét, s e szöveg által hív ma is mindenkit, az ateistát, a keresőt, a megtért tanítványt. Mire hív az Úr? Megtérésre, erősödére, lelki feltöltődésre. 2018 márciusának közepén az izsnyéti gyülekezet tagjait hívta, hívogatta magához Jézus.

Máté evangéliumának a 11. részéből való igevers volt a vezérgondolata a 2018. március 19-23. között megrendezett evangelizáció hetünknek. Id. Pocsai Sándor, a Csongori Szenvedélybetegkelet Mentő Misszió lelkipásztorát hívtuk meg közénk, s kértük, hogy hirdesse az egyetlen lehetőséget, ami mentség a modern, Istentől elszakadt ember számára: Jézus Krisztus szabadítását. Evangelizációs hetünket igazából már néhány nappal korábban elkezdtük, mivel a EMOK ébresztő szolgálat önkéntes szolgálattévői érkeztek közénk hívogatásra. He-

lyi presbiterekkel, bibliaórással kiegészülve indulhatott a hívogatás. Közel 300 otthonba vittük el az evangélium üzenetét, s adtunk át meghívót az evangelizációra. A hívogatásnak meg volt az eredménye, estéről estére növekvő létszámú közösség gyűlt össze. Esti alkalmaink igei köszöntéssel kezdődtek, majd a közös éneklés és a biznyságtételek előzték meg az igehirdetés szolgálatát. A mennyek országába való meghívást hallhattunk esténként főként újszövetségi példázatok, történetek által.

A legtöbben mégis az evangelizációs hetet követő vasárnap, március 25-én gyűltünk össze.

Vasárnapi istentiszteletünket misziós délutánnal kötöttük össze. A délutáni, nem szokványos időpontban való kezdés, úgy gondolom, nem volt akadály, a helyiek mellett a közeli és távoli gyülekezetekből is szép számmal érkeztek az alkalmunkra. Sokan biznyságot tettek Isten hatalmáról, hitre jutásukról. Alkalmunkat végül szeretetvendégséggel zártuk, amit gyülekezetünk asszonytestvérei és presbiterei készítettek kellő gondossággal és szeretettel.

Bízunk benne és Isten kegyelmében bízva reménységgel vagyunk afelől, hogy a hívogatás, evangelizációs hét s a vasárnapi misziós

délután némelyeket felébresztett. Hisszük, hogy lesz olyan ember, aki elindul a keskeny úton Szabadítóját követve, s beáll a szolgálatba. Hiszen ezért hív magához Jézus, hogy gondolkodásunkat átformálja, s tovább indítson a szolgálat útjára. Mert, ha valaki meghallja Krisztus hívását és igent mond, akkor nem tarthatja önmagában az evangélium örömeit.

Hisszük, hogy Isten áldása volt alkalmainkon. Ő tegye áldottá, s gyümölcsözővé Igéjét életünkben! Mi pedig ne feledjük életünk legfontosabb célját, Jézushoz jönni, s másokat is Őhozzá hívni: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek” (Mt 11, 28).

MR

KÜLDETÉS – a Kárpátaljai Református Egyház lapja

Sajtóbizottság: Bernát Tamás, Dávid Árpád,

Laskoti Zoltán, Molnár Lóránt, Radvánszky Ferenc, Stefán Zoltán, Szimkovics Tibor.

Felelős szerkesztő: Taracközi Ferenc. Főszerkesztő: Marton Erzsébet. Olvasószerkesztő: Taracközi Marianna.

Tördelőszerkesztő: Fábián Zoltán. Munkatársak: Fábián Katalin, Nagy Gabriella, Lajos Mihály, Taracköziné Nemes Mónika.

Levélcím: 90202, Beregszász, Kossuth tér 4. Tel: (8-241)-25065 Mob. 0502988291, e-mail: kresajto@gmail.com,

web: refua.tirek.hu Példányszám: 4600 Terjeszti a Beregszászi Református Iratmisszió és Könyvesbolt

A beküldött cikkek szerzőjének véleményével a szerkesztőség nem feltétlenül ért egyet. Az írásokat nem őrizük meg, esetenként pedig rövidítve közöljük azokat.

